

Mogyorósi László

Rózsa

Kis herceges

A cég épülete
elvarázsolt kastély
középkori vár
s te a vár fekete asszonya

egy trubadúr versért cserébe
mutasd meg kérlek
a fényes termeket és sötét zugaikat
mint egy kisbolygóról érkezett gyermeket
kézenfogva vezess át szomjas sivatagokon
és zöldben pompázó ligeteken

liliomok és orchideák közül
emelkedj fel te rózsza
egyetlen és megismételhetetlen
törékeny csoda

MMXIX.

Hogy jószágos vagy, gondoskodó
és ezért mindenki szeret,
a hallgatag s a fontoskodó,
és mindenki hálás neked,

Mogyorósi László (1976, Nyíregyháza). az elmúlt húsz évben rendszeresen közölte verseit, prózáit az Alföld, a Bárka, az Új Forrás, a Kortárs, a Magyar Napló, a Parnasszus, a Hítel, A Vörös Postakocsi, az Irodalmi Jelen, a Spanyolnátha, a Műhely, a Partium. Három önálló verseskötete jelent meg: *Ugyanaz a szépség* (JAK — L'Harmattan, 2005), *Ingajarat a valóságba* (FISZ — Napkút, 2006), *A szerelem valami más* (Napkút, 2011).

s team leaderként úgy lépkedsz akár
a fejedelemasszonyok,
s ha naponta száz probléma vár,
mind sikerül megoldanod.

Úgy magasztaltam erényeid,
és szégyeltem, de így igaz,
hogy leginkább szépséged telít,
s így minden más megannyi gaz.

Mélytüzű szemed forralja vérem,
és célom el csak öledben érem.

Medalion

szecesszív darab

Egy nagy fotóból levágtam a felesleget,
csak a portréd maradt, fáraó-forma fejed,
ahogy glóriát festenek köré a fények,
és szemeid valahová távolra néznek.

A pillanat úgy ragad meg, ahogyan én őt,
és medalionba zárjuk el ezt a szép nőt
színek kakofóniájából kihalva,
s enyém már, mint a méhé a virágok titka.

(Birtokol, ahogy Antoniust Kleopátra,
uralkodik, ahogy fáraók unokája,
világokat igazgat, ahogyan a költők,
s én megfestem, mint Botticelli az istennőt.)